

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศลวิทยา จังหวัดแพร่
Development Of English Language Skills Regarding Problems in Daily Life of
Mathayom 2 Students at Phutthakosai Wittaya School, Phrae Province

พระสันติวัฒน์ นาคอก¹, ปัญญา สุนันตา²

Phra Santiwat Nakok¹, Panya sunanta²

วิทยาลัยสงฆ์แพร่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย¹,

วิทยาลัยสงฆ์แพร่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย²

Phrae Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University¹,

Phrae Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University²

Email: santiwat76531@gmail.com

(Received: Sep 12, 2024; Revised: Nov 18, 2024; Accepted: Nov 27, 2024)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา รายวิชา พระพุทธศาสนา เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศลวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล 1) แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) จำนวน 1 แผน จำนวน 2 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน วิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/1 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนพุทธโกศลวิทยา รวมทั้งสิ้น 25 คน ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง สถิติที่ใช้ในการศึกษา ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานค่า t-test

ผลการศึกษาพบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) หลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ, Everyday Problems, ใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)

Abstract

The purpose of this research was to compare the academic achievement in the Buddhism subject, Everyday Problems, of Mathayom 2 students at Buddhakosai Wittaya School. Using problems as a learning base (Problem-based Learning) Tools used to collect data 1) Learning management plan for the English subject Subject: Everyday Problems (problems in daily life) that organizes learning by using problems as a learning base. (Problem-based Learning), 1 plan, 2 hours. 2) A test to measure academic achievement before and after studying in the English subject, Everyday Problems, 1 copy. It is a multiple-choice type, 4 options, 20 questions. The sample group used in the research includes students who are studying in Mathayom 2, Room 2/1, Semester 2, Academic Year 2023, Buddhakosai Wittaya School, a total of 25 people. The researcher performed a purposive sampling. Statistics used in the study Mean, standard deviation, t-test values

The results of the study found that Comparative results of academic achievement in the English subject, Everyday Problems, using problems as a learning base. (Problem-based Learning) After studying, scores were higher than before studying. Statistically significant at the .05level.

Keywords: English language skill development, Everyday Problems, Problem-based Learning

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำ ประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมือง และวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นพล เมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถ สื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และมั่นใจการพัฒนาความสามารถทางภาษาเพื่อการ สื่อสารนั้นต้องเป็นผู้เรียนเป็นอันดับแรก คือ ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Student Centered) รองลงมา คือ กระบวนการของปฏิสัมพันธ์ (Process of Interaction) จุดประสงค์ของการใช้ ภาษา เนื้อหา สื่อการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ ตามลำดับ ดังนั้นผู้สอนจึงควรเลือก ลำดับขั้นการสอนที่จะเอื้อต่อการ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริง ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อ การสื่อสารนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ จัดให้มีเนื้อหาที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน สร้างแรงจูง ใจให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม จัดให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่รู้มาก่อนซึ่งกันและกัน จัดให้มี กิจกรรมรวมกันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีการชักซ้อมมาก่อน ให้ผู้เรียนเลือกเนื้อหาเองโดยยึดจุดประสงค์ ของการสอนเป็นสำคัญ จัด

ให้มีกิจกรรมให้เรียบง่าย ทั้งในด้านการดำเนินงานและเตรียม และจัดให้สอดคล้องกับวิชาที่สอน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532 : 8-9)

การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียนผู้ที่สามารถพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว ก็สามารถดำเนินกิจการที่ต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศใด อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร แม้เขาจะไม่สามารถอ่านและเขียนภาษานั้นได้ก็ตาม ดังนั้น ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งควบคู่ไปกับความเข้าใจในการฟัง การเรียนการสอนในสมัยก่อนนักเรียนไทยล้มเหลวในทักษะการพูดมากที่สุด ซึ่งนักเรียนสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ อ่านออก เขียนได้ แต่ตลอดระยะเวลา 10 กว่าปี นักเรียนอาจไม่เคยได้พูดภาษาอังกฤษเลยแม้แต่ประโยคเดียว เมื่อถึงเวลาจำเป็นก็จะรู้สึกอึดอัด พูดไม่ออก บางคนเมื่อพบชาวต่างประเทศก็พยายามหลบ ไม่กล้าพูดด้วย เพราะไม่มั่นใจในตนเอง บางทีก็มีความกระดากอายคนไทยด้วยกันเอง แต่ถ้าในด้านการเขียนและไวยากรณ์แล้วบางคนจะรู้แม่นยำ มีความสามารถยิ่งกว่าเจ้าของภาษาเสียอีก ดังนั้นทักษะการพูดที่ด้อยนี้จึงเป็นจุดอ่อนที่ควรได้รับการพัฒนา การสอนพูดแก่เด็กเล็กในชั้นเริ่มต้น ควรเริ่มด้วยการทักทาย เริ่มจากบท สนทนาที่สั้นๆ และเป็นเรื่องใกล้ตัว นักเรียน สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวันในชั้นต่อไปจึงขยายบท สนทนาให้ยาวขึ้น และเป็นเรื่องห่างตัวออกไปเรื่อย ๆ การสอนพูดแก่เด็ก ควรมีการแสดงท่าทางประกอบ ด้วยเสมอและต้องให้เด็กเข้าใจความหมายของบทสนทนานั้นเสียก่อน ว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร และฝึกให้ออก เสียงอย่างถูกต้องก่อนที่จะฝึกต่อไปจนพูดได้คล่อง ในชั้นนำครูอาจจะให้เด็กช่วยกันเดาความหมายของการ สนทนานั้น โดยเดาเอาจากท่าทางของครูก็ได้ หรือครูอาจนำเด็กเก่งไปฝึกเสียก่อนล่วงหน้า จนคล่อง แล้วจึง นำมาแสดงให้เพื่อนๆ ดูเป็นตัวอย่างจะทำให้เด็กๆ สนใจมากขึ้นอีก (ดวงเดือน แสงชัย, 2533 : 22-24)

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning : PBL) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเฝ้าหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาโดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนมีส่วนร่วมน้อยที่สุด ซึ่งการเรียนรู้จากปัญหาอาจเป็นสถานการณ์จริง เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมีจุดเด่นหลายประการ เช่น กระตุ้นการเรียนรู้ กระตุ้นความสนใจ พัฒนาระบวนการคิด พัฒนาทักษะการค้นคว้า ซึ่งไม่ว่าจะใช้วิธีการแบบนี้ในที่ใด ไม่ว่าในห้องเรียน ในที่พัก เรียนด้วยเว็บไซต์ หรือในโรงยิม ผู้เรียนจะได้เรียนด้วยความสนุกสนาน และพึงพอใจ แม้ว่าจะเป็นวิธีการที่ยุ่งยากอยู่บ้างก็ตาม เพราะผู้เรียนจะต้องเริ่มต้นเรียนรู้ด้วยการค้นหาปัญหาใช้ความรู้เดิมเป็นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นหนทางแก้ปัญหา ซึ่งอาจ ทำได้โดยการใช้เครื่องมือสืบค้นหาสิ่งที่ต้องการทราบเพื่อสร้าง แนวทางแก้ปัญหา ผู้เรียนอาจเริ่มต้นการเรียนรู้ด้วยการสอบถามครูผู้สอน เพื่อนนักเรียน การสืบค้นจาก ห้องสมุด อินเทอร์เน็ต หรือเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ/ทรงคุณวุฒิทั่วไป (ผกามาศ สงวนไทร, 2546 : 16)

หากมองโดยภาพรวมแล้ว PBL เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ดีมากที่สุดวิธีหนึ่ง เพราะสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตาม พระราชบัญญัติ การศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 คือ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการคิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหา และคิดอย่าง สร้างสรรค์ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีโอกาสออกไปแสวงหา ความรู้ด้วย

ตนเองจากแหล่งทรัพยากรเรียนรู้ ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ในส่วนของผู้สอนก็จะลด บทบาทการเป็นผู้ควบคุมในชั้นเรียนลง แต่ผู้เรียนจะมีอิสระในการจัดการควบคุมตนเอง ส่วนจะหาความรู้ ใหม่ได้มากหรือน้อยแค่ไหน ก็แล้วแต่ความประสงค์ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนเป็นฝ่ายรับผิดชอบการเรียนรู้ของตน ซึ่งการที่ผู้เรียน ต้องหาความรู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้การเรียนรู้เป็นกระบวนการตลอดชีวิต (Life Long Process) เพราะความรู้เก่าที่ผู้เรียนมีอยู่แล้วจะถูกนำมาเชื่อมโยงให้เข้ากับความรู้ใหม่ตลอดเวลา จึงทำให้ผู้เรียนเป็นคนไม่ล้าหลัง ทันเหตุการณ์ ทันโลก และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมโลกในอนาคตได้ อย่างดีที่สุด (มณฑรา ธรรมบุศย์, 2544 : 17)

จากการปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนภาษาอังกฤษของผู้ศึกษาค้นคว้าที่โรงเรียนพุทธโกศยวิทยา ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการถ่ายทอดเนื้อหา หรือการติดต่อสื่อสาร และไม่ได้กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนนำความรู้และทักษะ ในการติดต่อสื่อสารไปใช้เป็นแต่เพียงการ สอนองค์ความรู้ให้นักเรียนรู้จักการพูดภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อจดจำแล้วไปทำแบบทดสอบ วัดผลปลายภาคเรียนเท่านั้น ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือใช้ ภาษาอังกฤษในการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทักษะการพูด ของนักเรียนยังไม่ได้ รับการพัฒนา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศยวิทยา เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน การเรียนรู้ (Problem-based Learning)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศยวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศยวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยการใช้เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (วัชราน เล่าเรียนดี, 2548 : 46-47) หมายถึงขั้นตอนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยใช้สถานการณ์จริง เพื่อให้ได้ปัญหาที่เป็นสื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้และแสวงหาความรู้เพื่อนำมาแก้ปัญหาให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจปัญหานั้นอย่างชัดเจน (ศาสตรา สหส

ทัศน์ & คณะ, 2557 : 84) โดยมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนร่วมกันเรียนเป็นกลุ่มย่อยและเรียนรู้ด้วยตนเอง มีขั้นตอน 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) กำหนดปัญหา 2) ระบุสาเหตุ 3) เสนอวิธีการแก้ปัญหา 4) ประเมินวิธีการแก้ปัญหา 5) เลือกวิธีการแก้ปัญหา และ 6) แก้ปัญหาได้บรรลุวัตถุประสงค์ผู้เรียน (วัฒนา รัตนพรหม, 33-40) จะได้ฝึกการคิดแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกันเป็นทีมโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้

ขั้นตอนในการเรียนการสอน (Aydinli, J. W., 2007: 24-25) โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ส่วนใหญ่จะเน้นที่การกำหนดปัญหา, หาแหล่งความรู้ที่สามารถนำผู้เรียนไปสู่กระบวนการและหาคำตอบของปัญหานั้น การทำงานเป็นกลุ่มและการประเมิน และในงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้อ้างอิงขั้นตอนในการเรียนการสอนภาษาโดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งมีขั้นตอนทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) เตรียมความพร้อม (Pre-teach)
- 2) นำเข้าสู่ปัญหาและคำศัพท์ (Introduce Problem and Vocabulary)
- 3) แบ่งกลุ่มและแนะแหล่งเรียนรู้ (Group Students, Provide Resource)
- 4) สังเกตการณ์และสนับสนุน (Observe and Support)
- 5) ติดตามและประเมิน (Follow Up and Assess Progress)

2. แนวคิดของทฤษฎีการสร้างความรู้โดยผู้เรียน (Constructivism)

ทฤษฎีการสร้างความรู้ (วัฒนาพร กระจับทุกข์, 2542 : 15-16) เป็นทฤษฎีที่มีความเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในบุคคล บุคคลเป็นผู้สร้าง ความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาได้ (วาสนา เลื่อมสุทธิ อ่างถึงใน, พระมหาประยูร ธีรวิโส และคณะ, 2548 : 40) โดยจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งทางปัญญาหรือเกิดภาวะไม่สมดุลทางปัญญาขึ้น ซึ่งเป็นภาวะที่ประสบการณ์ใหม่ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมผู้เรียนต้องพยายามปรับข้อมูลใหม่กับประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมแล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่ตามทักษะของกลุ่มสร้างสรรค์นิยม (เพียเจต์ อังใน ทิศนา ขมมณี, 2548 : 90-91) มองว่าความรู้เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นมาจากผลของกระบวนการเรียนรู้ และความรู้เป็นแบบลักษณะเฉพาะบุคคล ที่สร้างความนั้นขึ้นมา การเรียนรู้ไม่เป็นเพียงแต่ผลของกระบวนการด้านจิตใจ แต่เป็นผลผลิตพิเศษเฉพาะบุคคล (ไพศาล สุวรรณน้อย, 2555 : 16) โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ภายในที่กระบวนการด้านจิตใจได้ประสบ ดังนั้นผู้เรียนจะมีประสบการณ์อย่างมีความหมายเพื่อสร้างการเรียนรู้ขึ้นมา การเรียนจะเปลี่ยนจากการรับสารสนเทศแบบไม่กระตือรือร้น มาเป็นการแก้ปัญหาแบบกระฉับกระเฉง

3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

การเรียนรู้แบบส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ (ชนาธิป พรกุล, 2544 : 53) เป็นรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยความอิสระ ได้ลงมือปฏิบัติจริง มีทางเลือกที่หลากหลายมีความยืดหยุ่นเชื่อมโยงความคิดที่เป็นระบบ โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นสร้าง ความตระหนัก 2) ขั้นระดมพลังความคิด 3) ขั้นสร้างชิ้นงาน 4) ขั้นนำเสนอผลงาน 5) ขั้นวัดประเมินผล และ 6) ขั้นเผยแพร่ผลงาน กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สามารถจัดได้หลากหลายรูปแบบ เช่นกิจกรรมทางด้านภาษา กิจกรรมการแสดงออกทางจินตนาการ การวาดรูป การเล่านิทานการเล่นสื่ การสร้างสรรค์งานกระดาษ การปั้น การ

ประดิษฐ์ รวมทั้งการฝึกแก้ปัญหาในทางสร้างสรรค์ เป็นต้น

การเรียนรู้ (Learning)” มีขอบเขตที่ครอบคลุมความหมาย 2 ประการ (อารี พันธมณี, 2546 : 176) คือ การเรียนรู้ในความหมายของ “กระบวนการเรียนรู้ (Learning process)” ซึ่งหมายถึง การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนหรือการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ Boud, & Feletti, 1997 : 37-38) และการเรียนรู้ในความหมายของ “ผลการเรียนรู้ (Learning outcome)” ซึ่งได้แก่ ความรู้ความเข้าใจในสาระต่าง ๆ ความสามารถในการกระทำ การใช้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ รวมทั้งความรู้สึกหรือเจตคติอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้หรือการใช้วิธีการเรียนรู้ กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า (อารี พันธมณี, 2546 : 176) การเรียนรู้มีลักษณะเป็นทั้งผลลัพธ์อันเป็นเป้าหมายปลายทาง (ends) และวิธีการที่นำไปสู่เป้าหมาย (means) ซึ่งลักษณะทั้งสองเป็นองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันและส่งผลกระทบต่อกัน หากบุคคลมีกระบวนการแสวงหาความรู้ที่ดีมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับตน บุคคลนั้นก็ย่อมมีโอกาที่จะเกิดความรู้ความเข้าใจในสาระหรือกระบวนการต่าง ๆ ได้อย่างกระจ่างถ่องแท้และลึกซึ้ง เกิดความรู้สึกหรือเจตคติไปในทางที่เหมาะสมและเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการกระทำ หรือพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศลวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศลวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ตัวอย่างการวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 25 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น KR-20 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบผลต่างระหว่าง Pre-test กับ Post-test

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศัลวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศัลวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)

Paired Samples Statistics

ผลสมฤทธิ์ทางการเรียน	N	μ	σ
ก่อนเรียน	25	6.88	1.054
หลังเรียน	25	15.84	1.405

จากตารางที่ 1 พบว่า การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศัลวิทยา โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.215 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 17.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.526

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบผลสมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศัลวิทยา ที่เรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)

ผลสมฤทธิ์ทางการเรียน	N	คะแนนเต็ม	μ	σ	t	Sig
ก่อนเรียน	25	20	6.88	1.054	29.605	0.000
หลังเรียน	25	20	15.84	1.405		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศัลวิทยา ที่เรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เท่ากับ 1.26 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 15.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.36 เมื่อเปรียบเทียบผลสมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า ผลสมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) หลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนราย ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธโกศลวิทยา ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) หลังเรียนมีคะแนนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าเมื่อ ผู้เรียนได้เรียนรู้ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้แล้ว วางให้ผลการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น เนื่องจากรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเฝ้าหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาโดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนมี ส่วนรวมน้อยที่สุด ซึ่งการเรียนรู้จากปัญหาอาจเป็นสถานการณ์จริง เพื่อให้ นักเรียนวิเคราะห์การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมีจุดเด่นหลายประการ เช่น กระตุ้นการเรียนรู้ กระตุ้นความสนใจ พัฒนากระบวนการคิด พัฒนาทักษะการค้นคว้า ซึ่งไม่ว่าจะใช้วิธีการแบบนี้ในที่ไหน ไม่ว่าในห้องเรียน ในที่พัก เรียนด้วยเว็บไซต์ หรือในโรงยิม ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน และพึงพอใจ แม้ว่าจะเป็นวิธีการที่ยุ่งยากอยู่บ้างก็ตาม เพราะผู้เรียนจะต้องเริ่มต้นเรียนรู้ด้วยการค้นหาปัญหาใช้ความรู้เดิมเป็นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นหนทางแก้ปัญหา ซึ่งอาจ ทำได้โดยการใช้เครื่องมือสืบค้นหาสิ่งที่ต้องการทราบเพื่อสร้าง แนวทางแก้ปัญหา ผู้เรียนอาจเริ่มต้นการเรียนรู้ด้วยการสอบถามครูผู้สอน เพื่อนนักเรียน การสืบค้นจาก ห้องสมุด อินเทอร์เน็ต หรือเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ/ทรงคุณวุฒิทั่วไปจึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้นสอดคล้องกับ มัณพรา ธรรมบุศย์ (2544) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ว่าเป็นรูปแบบการสอนที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ตีมากที่สุดวิธีหนึ่ง เพราะสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตาม พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 คือ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการคิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหา และคิดอย่าง สร้างสรรค์ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีโอกาสออกไปแสวงหา ความรู้ด้วยตนเองจากแหล่งทรัพยากรเรียนรู้ ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ในส่วนของผู้สอนก็จะลด บทบาทการเป็นผู้ควบคุมในชั้นเรียนลง แต่ผู้เรียนจะมีอิสระในการจัดการควบคุมตนเอง ส่วนจะหาความรู้ ใหม่ได้มากหรือน้อยแค่ไหน ก็แล้วแต่ความประสงค์ของผู้เรียนเนื่องจากผู้เรียนเป็นฝ่ายรับผิดชอบการเรียนรู้ของตน ซึ่งการที่ผู้เรียน ต้องหาความรู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้การ

เรียนรู้เป็นกระบวนการตลอดชีวิต (Life Long Process) เพราะความรู้เก่าที่ผู้เรียนมีอยู่แล้วจะถูกนำมาเชื่อมโยงให้เข้ากับความรู้ใหม่ตลอดเวลา จึงทำให้ผู้เรียนเป็นคนไม่ล้าหลัง ทันเหตุการณ์ ทันโลก และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมโลกในอนาคตได้อย่างดีที่สุด

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ก่อนการวิจัยสอนผู้สอนควร ทำความเข้าใจแก่นักเรียนที่เกี่ยวกับวิธีการเรียน ตามรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning)
2. ผู้สอนอธิบายขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอน ขั้นตอนการสร้างชิ้นงานให้ นักเรียนได้เข้าใจก่อน เพื่อดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความต่อเนื่อง ซึ่งจะส่งผล ให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างแท้จริง
3. ผู้สอนควรช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและกล้าแสดงออก เนื่องจากใน ขนาดที่นักเรียนทำงานกลุ่ม นักเรียนบางคนที่อยู่ในกลุ่มอาจไม่ให้ความร่วมมือ และไม่กล้าแสดงออก ความคิดเห็น
4. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ควรจัดเวลาในการคิด โดยผู้สอนควรจัดสรร เวลาแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสมแต่ไม่กระทบถึงระยะเวลาที่กำหนดไว้ในตารางบรรยายการจำกัดเวลา ในการคิดอาจส่งผลต่อกระบวนการสร้างความรู้ของนักเรียนเพราะระดับ ความสามารถของนักเรียนแตกต่างกัน ในขนาดเดียวกัน ระยะเวลาของกิจกรรมแต่ละขั้นตอนก็ไม่ควรนานเกินไป ซึ่งอาจจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายได้เพราะนักเรียนส่วนมากมีสมาธิที่สั้นมาก
5. ผู้สอนควรแนะนำและกระตุ้นให้นักเรียนนำหลักการที่ได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมในสถานศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติม และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างจริงจัง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนโรงเรียนพุทธโกศยวิทยาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) กับรูปแบบการเรียนรู้อื่น เพื่อหาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด
2. ควรทำการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ภาษาอังกฤษ เรื่อง เรื่อง Everyday Problems (ปัญหาในชีวิตประจำวัน) ของนักเรียนโรงเรียนพุทธโกศยวิทยา โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ในเนื้อหาอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความ เข้าใจ ในเนื้อหาวิชามากขึ้น และยังช่วยพัฒนากระบวนการสร้างองค์ความรู้ของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น
3. การนำรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ร่วมกับการเรียนรู้แบบอื่น ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. ควรนำรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานการเรียนรู้ (Problem-based Learning) ไปใช้กับการเรียนการสอนในระดับชั้นอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- ชนาธิป พรกุล. (2544). รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- ผกามาศ สงวนไทร. (2546). การจัดการเรียนรู้โดยการใช้ปัญหาเป็นฐาน. วารสารการพยาบาล.
- เพียเจต์ อังโน ทิศนา แคมมณี. (2548). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- ไพศาล สุวรรณน้อย. (2555). การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning: PBL).
- มันทนา ธรรมบุศย์. (2544). การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ โดยใช้ PBL (Problem Based Learning). วารสารวิชาการ.
- วชรา เล่าเรียนดี. (2548). เทคนิคการแก้ปัญหาอนาคต :ยุทธวิธีจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการคิด. วารสารศึกษาศาสตร์.
- วัฒนา รัตนพรหม. (2548). การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก. ศึกษาศาสตร์ปริทัศน์.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. ม.ป.ท.
- วาสนา เลื่อมสุทธิ อังถึงใน พระมหาประยูร ชีรวีโส และคณะ. (2548). “การศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยจิตสังคมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณวิทยาลัย”. รายงานการวิจัย . สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ศาสตรา สหสัทพันธ์ และคณะ. (2557). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษใช้ในการอบรมภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนโดยการใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning) สำหรับใช้ในการอบรมภาษาอังกฤษให้แก่ยุวมัคคุเทศก์เพื่อการเตรียมพร้อมเข้าสู่การเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน ASEAN Community. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- Aydinli. J. W. (2007). *Problem - based learning and adult English language learners*. CAELA Brief.
- Boud. & Feletti. G. (Ed.). (1997). *The challenge of problem-based learning*. London.